

Drága Barátom, Frédi!

Megrendülve állok itt ravatalodnál mindazokkal együtt, akik tiszteltek, becsültek és szerettek Téged. Látod, milyen sokan gyűltünk össze, hogy utolsó utadon elkísérjünk?

Búcsúzni mindig nehéz, hát még egy olyan embertől, akit közel félszáz éven át barátomnak mondhattam. Ilyenkor felködlik az emberben száz és száz közös emlék, számos meghitt pillanat, együtt átélt élmény.

Nehéz a búcsúzás azért is, mert ha van ember, akinek az életrajza szabálytalannak mondható akkor bizony a Tiéd nagyon is az.

Születted Kőszegen, felnőtted Velemben, azután együtt koptattuk a kőszegi gimnázium padjait. Sokfelé és sokfélét dolgoztál, de valahogyan szinte soha nem sikerült megtalálni valós helyedet. Voltak, mint mindnyájunknak magánéleti kudarcaid is, és persze számos sikered. De nem is a pontos adatok és dátumok a lényegesek, hanem a mögöttük megbúvó, érző, melegsívű ember.

Hiszen – sokszor hányattatottnak tűnő életed során – mégis, mindig, minden körülmények között kerested és meg is találtad az értelmes célokat. Szabálytalan életrajzot mondtam, de fájdalmasan rövidre szabott földi életed mégsem volt szabálytalan.

Régtől fogva szívügyed volt az elesettek felkarolása, segítése. Személyiségedből szinte áradt az adni akarás isteni adománya, és képessége. Bár gyakorta éppen Te szorultál volna ilyen-olyan segítségre Neked mindig előrébb való volt a mások istápolása.

Tetted mindezt intézményes keretek közt a Karitásban, több plébánián, s ezen felül - a szó legszorosabb értelmében egyszerű felebarátként számos nehézsorsú egyszerű ember esetében. Azt is tudjuk, hogy két évtizede megtalált párodnak nehéz betegségében valódi nagybetűs TÁRSA voltál. Bizony nagy szó ez a mai rideg, önző világban, de neked ez volt a természetes.

A segíteni tudás mellett lelkes voltál és szenvedélyes. Ha bármibe belevágtál, akkor azt teljes szívvel, teljes odaadással csináltad, Jó tudtad, hogy a langyosat, azt az Úr is kiköpi a szájából.

Kettőnket éppen 45 éve a sport, az olimpia és a Fradi szenvedélyes szeretete hozott össze először. Nagyon sokszor tapasztalhattuk meg – a sport szeretetén keresztül –, hogy Téged ott is a nagyszerű teljesítmény mögött lakozó ember vívódásai, gyötrődései, maga a célhoz vezető út nehézsége érdekel és nyűgöz le.

S ugyanezzel a szenvedéllyel fordultál a Teremtő felé is.

Ha szabad így fogalmazni, akkor azt mondom: Istent nem csak mély meggyőződéssel hitted, hanem feltétel nélkül, rajongva szeretted! Legnehezebb napjaidban sem tettél neki – a téged ért megpróbáltatásokért – szemrehányást, hanem jó és igaz keresztényként elfogadtad mindenkori szándékát és akaratát.

Biztos vagyok benne, hogy most is nyugodt lélekkel állsz a mennyek országában az Úr ítélőszéke előtt, ahol – Ézsaiás szavait idézve – örömmel fogad:

**Ne félj, mert megváltalak;
neveden szólítalak: az enyém vagy.
Ha tengereken kelsz át, veled leszek;
és ha folyókon, nem borítanak el,
ha tűzön kell átmenned, nem égsz meg,
és a láng nem perzsel meg.
Mert én, az Úr vagyok, a te Istened...
Drága vagy a szememben,
mert becses vagy nekem és szeretlek.**

Drága Barátom, Imre, Frédi!

Most ugyan örökre búcsúzunk Tőled, de emlékedet örökre meg is őrizzük!

Nyugodjál békében, legyen könnyű neked, az otthoni, velemi föld !